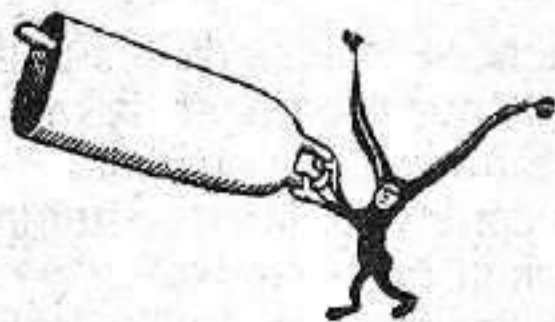

com harpies rabioses famolenques,
i amb actituds de fera exasperada
l'amenaçaven boges de follia,
mentre ell sentint-se olímpic s'aixecava
i amb gest altiu i pose estudiada
les mirava amb un *psé* mig d'esquitllada.

Aquest poema el crec ben poca solta.
El que és de novetat no en té pas gaire
d'ell treieu-ne tan sols una experiència
i és que la llengua que ha nascut xerraire
difícilment la mantindreu a ratlla
si arrel no hi ha, qui d'un sol cop la talla.

FRANCESC ROSSETTI

La magrana

Com un desig s'oberta la magrana,
al fons de l'hort, denota el sol ardent,
com una dolça boca jovençana
que esclata a riure de l'amor que sent.

Com un petó s'esberla la magrana
i torç la branca de decandiment,
passió d'amor que incita a l'hortolana
i li recorda un dolç besar fervent.

Boca de foc per on l'istiu suspira;
terròs de sol encès com una pira;
petons de flama renglerats a dins.

Si et cull l'amor, oh fruita gloriosa,
perquè de joies sigui vanitosa
li ofrenaràs un riure de robins.

SALVADOR PERARNAU

que es troben al fort de l'estiu al mig d'un bosc. Quan les pluges de l'amor triguen, l'aigua de l'amor comença a llençar fetor, i la capa verda de les plantes s'extén per damunt com una crosta sobre una llaga. Al seu voltant els arbres conserven la frescor, però aquest espectacle i aquesta sentor fastigosa persisteix bastant dins l'esperit, malgrat la frescor de les aigües clares i el perfum de les flors que es respiren després. Vostè no pensa en mi, ni vol veure el paisatge que desfilaria davant seu i que acabaria d'allargar la capa que plana per damunt de la meva vida.

L'acabalat.—Les seves imatges rebuscades no m'acaben de convèncer.

La noia humil.—A mi no em convencen els seus arguments, els crits de la seva carn i de la seva butxaca. Allà vostè amb el seu apoi. Si el pare pretén treure davant del món el fruit del seu treball, és per mi, per a llaurar la meva felicitat. Ell és vell i ja res espera dels homes; res més que veure'm feliça. Com que ja ho sóc i ho seré més encara, quedí's amb el seu proteccionisme i jo em quedo amb la riquesa més gran que pugui haver-hi: l'amor.

FERRÁN D'EGARA

Una llàgrima

Del cor als ulls i cara avall
has rodolat com perla viva,
dolça tristesa de cristall
que dins mon cor eres captiva.

Ets una engruna de mirall
d'aquella engúnia sensitiva
que m'ofegava coll avall
i has rodolat brillant, lasciva.

Damunt les mans esporuguida
m'has dit l'amor, joia sentida,
dolor que et fons sobre la pell.

Oh, si pogués—amiga meva—
dar-te aquest tros d'imatge teva
per perla viva d'un anell.

SALVADOR PERARNAU

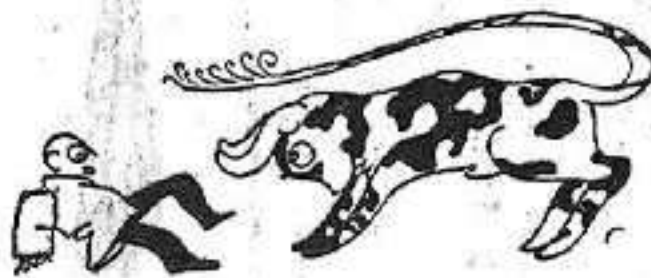
Així i tot, el Paral·lel és la rialla boja de la ciutat nostra i Barcelona, tret de les Rambles, no conserva res tant típic, pintoresc i alegrador com el nostre *boulevard*. Si la Rambla és l' enamorada dels barcelonins, el Paral·lel és la *querida*, i, lletja o bonica, discreta o esbogerrada, amb color de cel o color de «lloro», l'estimem i hem d'estimar-lo sempre.

Temps a venir potser el Paral·lel esdevingui una cosa sèria i serà convertit en un gran passeig a la moderna... alabat-sia-Déu! Sempre ens quedarà el record de les hores engunioses i felices que hi haurem passat i, a la vora del foc, perquè també serem vells nosaltres, taralejarem la tornada de la nostra cançó del Paral·lel:

Aquest suburbi té un encant tan deliciós,
tan parisienc, tan divertit, tan ciutadà
com no n'hi ha dos.

Si així no fos, precis seria fins haver-lo
d'inventà!

ROSSEND LLURBA

La copa de Falern

A l'amic En Lluís Capdevila

Tens tot el nèctar i el verí dels déus en regalera escabellada
i la sang viva del plaer esbogerrat, però etern,
i jo vull engolir-te amb immortal glopada,
copa de goig que escumeixes vigorosa,
copa dolça i verinosa
de Falern.

Qui no sigui prou fort que no hi acosti els llavis
que el plaer només és pels forts,
pels que saben alçar el pit a tots els glavis
i no temen la mort ni les dissorts.
Jo no ho vull dir que tu siguis la vida;

DESENGANY per *Picardol*

—Ai, ai, ai! que se m'ha trencat la joguina!

perquè ets la vida i la mort i ho ets tot,
i esquitxes flors a cada brot
i ets roenta i condormida
i igual llences un bes com un mal mot.
Tens tot el mal i totes les bondats
i els caires roents
de tots els pecats
i les virtuts més excel·lents.

Amb el raïm madur hi van espremer el raïm verd
i en tots els cors has deixat caure-hi una gota immortal que hi dansa
i tens una dona amb el pit ben descobert
a cada nansa.

Ets la mentida i la gran veritat
que també és mentidera;
ets el cel i l'infern tot d'un plegat,
oh copa de Falern dolça i austera,
cor i esperit de l'humanitat sencera!

El déu Bacus hi escorregué la bota
i el déu Pa va apuntar-hi els corns punxents,
i ara el teu vi degota
i ubriaga i punx i remou els pensaments.
Apolo voltat de cupidells
hi feu desaparar els dards i les sagetes,
i els cors de tan ensangrentats ja són masells
i les passions amb les crineres dretes
fan dringar l'or, els besos i els coltells,
com eugues que trotegen fent dringar els cascavells.
El Pare Jupitre et ferí
amb un llamp com una esgarrinxada
i té gust de llamp el vi
i gust de llamp la besada
que quan comença ja té fi.

Totes les Gràcies van fer-hi un somriure
i hi degotaren llet del seu pit blanc;
Eol baté les ales perquè fossis ben lliure;
Apis occí dos bous i t'oferí llur sang
i tots els déus et feren libació.
Tens, al fons, una dona dormint nua,
somnia que s'ofega, es remou amb passió,
té el pit traspasat per una pua
i riu per ocultar el dolor,
car és l'humanitat esbogerrada i nua
que canta i riu amb glops d'amargantor.
Els déus et van alçar en l'Eternitat
i et van tombà en l'espai ple de cançons
i les bombolles bellugen claretat

UN TIPU, per E. Clarasó

i dansen fetes mil constel·lacions.
Però se'ls escapà sobre els mortals
un gotellim que té un xiquet de tot,
que cura llagues, dóna mals,
fa brotar els arbres i els esqueixa el brot.
Encén els ulls amb foc de roses
i les esfulla de seguit;
ubriaga de plaer totes les coses
i després les fereix amb el neguit.

Oh copa de Falern que ets tota llavis
tempestejats per totes les passions,
morirà el temps abans que tu t'acabis,
passaran totes les generacions,
i Venus Afrodita encar farà petons
i Neptú aguantarà el trident forçut,
i la mar romperà les naus lleugeres
i saltarà brunzent la joventut
de cara al bes i entorn les cabelleres,
i el plaer serà sempre igual,
sempre pels forts car, l'esperit fort gosa
igual en la dolor i en el mal,
com esfullant la rosa
de llavi fresc i passional.

Mal que em rebenti el teu vi
vull escórrer la copa de la vida,
car trobo gust en el veri
i en les cicutes de la mentida
i en les asprors del meu camí,
que el meu goig és més fort que el meu destí.
Bull en mes mans, copa divina!
a dintre teu hi he perdut l'anell
i la rosa i l'espina
i hi tinc el cor en desgavell
i pateixo en el món i el trobo bell.
Se m'escorren pels ulls les boires llises
i ric i ploro cantant
i en les penombres grises
hi he deixat la sang i el cant,
i he pregat sense que ma veu fos oïda
i com Friné he enganyat l'Areòpag,
l'Areòpag que jutja la vida
i s'empassa la mentida
si la saps disfressar d'un afalag.

Bull en mes mans, copa santa i maleïda
perquè en tu hi ha els esperits

dels bons i dels dolents
i la coissor enrogida
dels colpits
i les mans roges dels crims sangonents
Fes-me l'ànima esbogerrada
plena del teu nèctar verinós i dolç;
ompléna'm de plaer la mirada
i que el plaer em faci batre el pols
i em deixi la testa esbullada,
Dóna'm totes les sensacions del viure adelerat i etern.
Vull engolir-te amb immortal glopada,
oh copa de Falern!

Que em diguin boig o estrafolari,
sóc bo i de res em val;
vinc del pecat i puc tornar-hi,
car en el món tot és igual:
Tan bella és la veritat com la mentida
i a voltes la mentida ho és molt més...
Que no us caigui la copa de la vida,
car de copa de Falern n'hi ha una només
que té totes les forces de les passions sens mida...
Sosteniu-me que tinc el cor malmès!
Doneu-me roses de plaer i un bes!

Copa divina, fes-me les carns roges,
cansades de sufrir i de gosar,
dóna'm totes les energies boges
que els déus en tu hi van abocar.
Çà com llà tinc les il·lusions perdudes
i he perdut l'esma pel camí
i duc totes les asprors espremudes
i no sé pas ço que serà de mi.
Esgarranxa'm l'ànima berrugosa;
dóna'm foc de cel o foc d'infern,
però, jo vull fruir-te ben plena i bulliciosa
oh copa de Falern.

SALVADOR PERARNAU

